

Arrest

nr. 280 013 van 10 november 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 augustus 2022 met nummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 september 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 6 oktober 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 1 februari 2022 een aanvraag in voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, met name als echtgenote van een Portugese onderdaan. Op 26 juli 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.02.2022 werd ingediend door:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Pakistan
Geboortedatum: [...]
Geboorteplaats: [...]
Identificatienummer in het Rijksregister: [...]
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.
Betrokkene vroeg op gezinshereniging aan met haar Portugese echtgenoot [S.,N.] [RR. ...] op basis van art. 40bis van de wet van 15.12.1980.*

Artikel 44 van het KB van 8 oktober 1981 stelt : Indien wordt vastgesteld dat het familielid die de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationale privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Betrokkene heeft bij haar aanvraag een huwelijksakte voorgelegd die uitgereikt is in Pakistan waar de naam [M.,S.] op staat. Vervolgens legt ze een paspoort [...] en verblijfskaart van Portugal voor met de naam [N.,S.]. Echter, uit de voorgelegde huwelijksakte blijkt niet dat mevrouw de naam van haar echtgenoot zou hebben aangenomen. Enig ander document waaruit dit kan blijken of een gelijkvormigheidsattest ontbreekt, waardoor wij niet met zekerheid kunnen vaststellen of [M.,S.] en [N.,S.] wel degelijk één en dezelfde persoon is. Het lijkt aannemelijk, maar de Dienst Vreemdelingenzaken kan dergelijke veronderstellingen niet maken.

Op dit moment kan niet vastgesteld worden dat betrokkene voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minsten één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor gekozen een synthesesmemorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de synthesesmemorie behoudens wat de ontvanke-lijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Zij vat haar middel in de synthesesmemorie samen als volgt:

"[...] Het is inderdaad correct dat in functie van een verzoek gezinshereniging het bewijs van partnerschap geleverd moet worden.

Daarbij lijkt het nogal voor de hand te liggen dat men aantoonst dat men de persoon in kwestie is die een partnerschap (in casu huwelijk) met de burger bij wie men zich wenst te voegen heeft.

[...] Dit is in casu het geval en werd hierboven op afdoende wijze uiteengezet.

Op geen enkel ogenblik en tot op heden wordt dit niet betwist.

Het aannemen van de naam van de echtgenoot is een Pakistaans gewoonterecht.

Dit wordt door de ambassade bevestigd en blijkt uit alle na het huwelijk voortgebrachte officiële stukken.

Er is geen enkele twijfel dat dit over verzoekster gaat. Zowel [S.M.] als [S.N.] werden op 15 oktober 1989 in [G.] (Pakistan) geboren en dragen hetzelfde (unieke) CNIC nummer.

Er is dus geen twijfel en eigenlijk wist / weet de gemachtigde dat waar die zelf moet toegeven dat een en ander aannemelijk lijkt.

[...] Precies daarom schendt die de wet door, zelfs als er ook maar ietwat van twijfel was, geen bijkomende stukken op te vragen dan wel niet met de voorgelegde (officiële) stukken rekening te houden.

Inderdaad, het tweede en derde lid van art. 44 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.

[...] Het is opvallend / frustrerend dat daar niet op wordt ingegaan.

De DVZ verschuilt zich in haar nota achter het feit dat ze uiteindelijk maar kan rekening houden met wat haar meegedeeld. Dat de wet haar verplicht daar een collaboratieve houding in aan te nemen, lijkt ze simpelweg te negeren

Het is dan ook maar voor het eerst in haar nota dat om een gelijkvormigheidsattest wordt gevraagd.

Dat ontbreekt aan ernst.

De stukken liggen voor en op geen enkel ogenblik wordt de identiteit van verzoekster betwist.

Evenmin wordt betwist dat een en ander deel uitmaakt van het ter zake geldende gewoonterecht en er dus geen akten zijn waarbij de naam van de echtgenoot wordt aangenomen.”

3.2. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij vat haar middel in de synthesesamenvatting samen als volgt:

“[...] De genomen beslissing kan dan ook bezwaarlijk zorgvuldig genoemd worden.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel kan immers omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

[...] Wanneer men zelf moet erkennen dat het zonder meer aannemelijk is dat verzoekster de naam van haar echtgenoot heeft aangenomen is het ontegensprekelijk onzorgvuldig om zonder meer en niet zoals de wet het voorschrijft met de overige documenten rekening te houden dan wel tot een onderhoud met het familielid dat men wil vervoegen of gelijk welk ander onderzoek zoals het vragen om aanvullende toelichting of stukken over te gaan en zonder meer het verzoek gezinshereniging te weigeren.

[...] Evenmin werd er in deze redelijk gehandeld.

Het redelijkheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

[...] De Dienst Vreemdelingenzaken maakt dan ook op totaal onredelijke wijze gebruik van zijn beleidsvrijheid.

Het is immers de Dienst Vreemdelingenzaken zelf die voorwaarden oplegt aan de verzoeker en toeziet op de naleving van de letter en de geest van die voorwaarden.

Professor SUETENS stelde in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het

bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in *Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur*, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235). "Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

Er kan ook worden verwezen naar de wijze waarop Advocaat-generaal DE SWAEF het redelijkheidsbeginsel invult (zie M. BOES, *ie.*, nr. 242):

"Het evenredigheidsbeginsel, dat een meer precieze omschrijving inhoudt van het redelijkheidsbeginsel, het beginsel dat de titularis van een bevoegdheid, in casu het bestuur, die bevoegdheid naar redelijkheid moet uitoefenen concretiseert die eis van redelijkheid in gevallen van conflicterende belangen. Wanneer de uitoefening van een bevoegdheid in het algemeen belang conflicteert met een ander algemeen belang of een privébelang, wordt de redelijkheid van de genomen beslissing getoetst op basis van de volgende drie-fasen-test:

is de beslissing waarvan de rechtmatigheid wordt beoordeeld, nuttig om het ermee nagestreefde doel te bereiken is de beslissing daartoe onmisbaar, dit is kan ze niet evengoed door een alternatieve, voor een ander belang minder bezwarende regeling worden vervangen en is de beslissing, al is ze onmisbaar in de hiervoor genoemde betekenis, niet disproportioneel bezwarend voor een ander belang. "

[...] Verzoekster haar belang wordt in de bestreden beslissing totaal genegeerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken betreft in de bestreden beslissing elementen die de bestreden beslissing geenszins schragen en moet zelf erkennen dat een en ander wel erg onwaarschijnlijk zou zijn om... precies net daaraan gevolg te geven!

Minstens is een en ander al te voorbarig en had de Dienst Vreemdelingenzaken makkelijk met de andere stukken rekening kunnen houden en bij gebrek daaraan een onderhoud inplannen dan wel bijkomende stukken / toelichting opvragen.

Het is dan ook evident dat de beslissing niet redelijk en billijk is en in wanverhouding tot het belang van verzoekster.

Zelfs tot op de dag van vandaag laat de Dienst Vreemdelingenzaken aan de voorgelegde stukken gevolg te geven, terwijl nochtans duidelijk is dat verzoekster is wie ze is en naar aanleiding van het huwelijk met haar echtgenoot op basis van het gewoonterecht de naam van haar echtgenoot heeft aangenomen.

De relatie erkennen, de identiteit erkennen, maar het verzoek gezinshereniging wijzen omwille van het feit dat er geen stuk voorligt op basis van dewelke verzoekster de naam van haar echtgenoot heeft aangenomen zonder verzoekster ook maar te bevragen is niet zorgvuldig, noch redelijk."

3.3. Beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen behandeld.

3.4. Verzoekster deed een aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van een Portugese onderdaan zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In dit verband bepaalt artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit als volgt:

"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

[...]

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

[...]

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid boven-dien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, waarnaar wordt verwezen, luidt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.6. Het is niet betwist dat verzoekster bij haar aanvraag zowel haar Pakistaanse paspoort en Portugese verblijfskaart als een Pakistaanse huwelijksakte heeft voorgelegd. Verweerder weigert dit laatste stuk als bewijs van de huwelijksband met een Portugese onderdaan, omdat de hierop vermelde achternaam van de bruid niet overeenkomt met de achternaam die wordt vermeld op verzoeksters paspoort en Portugese verblijfskaart. Verweerder stelt dat uit de huwelijksakte niet blijkt dat verzoekster de (familie)naam van haar echtgenoot heeft aangenomen en dat ook een ander document waaruit dit kan blijken of een gelijkvormigheidsattest ontbreekt. Een en ander maakt dat volgens verweerder niet met zekerheid kan worden vastgesteld of het één en dezelfde persoon betreft.

3.7. Verzoekster wijst er onder meer op dat op haar huwelijksakte en haar paspoort telkens hetzelfde “citizenship number” of “CNIC No.” wordt vermeld. Zoals dit blijkt uit de voorliggende stukken, betreft dit het nummer van de “Computerized National Identity Card” die elke Pakistaanse burger van 18 jaar of ouder kan verkrijgen. Dit is een uniek nummer, zodat verzoekster kan worden bijgetreden in haar standpunt dat op basis van de bij verweerder voorliggende documenten – met name haar paspoort en de Pakistaanse huwelijksakte – wel degelijk kon worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op een en dezelfde persoon. Minstens mocht van verweerder als zorgvuldig handelend bestuur in de voorliggende situatie, waarin er – zoals verweerder in wezen niet betwist – zeer sterke aanwijzingen voorhanden waren dat het een en dezelfde persoon betreft, worden verwacht dat hij verzoekster nog de mogelijkheid had geboden dit te verduidelijken voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. Het verweer in de nota met opmerkingen doet hierover niet anders oordelen. Verweerder blijft volledig in gebreke in te gaan op het betoog van verzoekster in verband met het unieke CNIC-nummer zoals dit stond vermeld op zowel haar paspoort als de door haar voorgelegde huwelijksakte, zoals door haar voorgelegd bij haar aanvraag. Het gegeven dat de huwelijksakte uit 2015 nog de achternaam van verzoekster vermeldt voordat zij de naam van haar echtgenoot heeft aangenomen, doet hieraan geen afbreuk.

3.9. De onderzochte middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de middelen dringt zich niet langer op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 juli 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS